

den den yderste Forsigtighed for at undgaa Tab, og samtidig skal den indtjene Penge! Der tales nu oven i Købet om et Kontrolapparat. Den højtærede Minister har nævnt dette i Dag; han tænker paa at anvende Embedsmænd dertil. Det maa vel være Tanken, at de skulde tages blandt de højeste Embedsmænd i Ministerierne, men hvis disse Embedsmænd skal følge Bankens Engagementer og hele Forretningsdrift i Enkeltheder, kan de ikke bestille noget som helst andet, og den højtærede Minister maa da udnævne andre Embedsmænd i deres Sted, eller ogsaa maa han med Bevilling fra Rigsdagen udnævne særlige Embedsmænd til at forrette dette Arbejde; thi jeg kan umuligt tro andet end, at en Bank med 900 Mill. Kr.s Balance har saa mange Forretninger, at een Mand alene ikke vil være i Stand til at kontrollere alt, hvad der foregaar, der maa være flere om denne Opgave. Jeg ser ikke, at dette kan gøres, og jeg ser heller ikke, at man paa samme Tid kan indskrænke Bankens Virksomhed og forlange — saaledes som det forlanges her, og hvad ogsaa de ærede foregaaende Talere har sagt, der kunde være Haab om —, at den skulde indtjene det Tab eller i alt Fald nogenlunde betydelige Beløb af det Tab, der nu foreligger. Dette kan ikke ske. Man maa enten give Banken saa at sige ny Start, og det gør man jo paa en Maade ved at give den Statsgaranti paa 6 Aar, eller man maa omvendt sige, at Banken nu skal standse og indskrænke sin Virksomhed paa en saadan Maade, at vi saa at sige daglig eller i alt Fald maanedsviis mærker, at det er Bankens Alvor, at Virksomheden skal høre op. Jeg tilraader ingenlunde det sidste, men jeg mener kun, at man ikke maa gøre sig Forhaabning om, at man paa samme Tid statsligt kan drive en stor Bank — og det gør vi jo i Øjeblikket — og forlange, at den skal likvidere.

Mit Parti har taget den Stilling i Folketinget — som Partiet ogsaa vil tage her — ikke at stemme for Lovforslaget og heller ikke stemme imod det. Jeg vil gerne sige til den højtærede Erhvervsminister, at der i dette ikke ligger nogen uvenlig Holdning overfor ham. Det er ingenlunde Meningen at indtage en fjendtlig Holdning eller at underkende den Bestræbelse, som ligger til Grund for Lovforslaget, men Meningen er at understrege den Holdning, som Partiet tog i 1923, da vi mente, at man hellere maatte være gaaet til en Likvidation af Banken med Stiftelse

af en ny Bank end til den Statsgaranti, man da indførte. Og nu skal jeg ingenlunde forsøge paa et Rethaveri overfor andre under Fremhævelse af vor Stilling den Gang i Modsætning til andres, men jeg vil kun ud fra dette sige, at det forekommer mig, man i Øjeblikket er inde paa noget endnu urimeligere end det, man gjorde den Gang. Thi den Gang var det jo ikke Meningen, at Banken skulde likvidere. Den Gang var det netop Meningen, at Banken ved fortsat Virksomhed skulde indtjene Tabet, som man ganske sikkert ikke vidste var saa stort, som det nu er, men det var ikke Meningen, og det blev heller ikke sagt — den Tidsfrist, man fastsatte, var ganske vist forholdsvis kort, men det blev dog ikke sagt, at Formålet for Loven var en hurtig Afvikling. Men nu siger man dette. Man siger, at man haaber meget snart at kunne komme til Ende med denne Statsgaranti og faa Forholdet gjort op. Det anser jeg virkelig for utænkeligt. Det er umuligt at arbejde med to Formaal for Øje. Jeg tør ikke have nogen Mening om, hvorvidt Banken i de kommende Aar vil kunne indtjene Beløb, der betyder noget. Jeg ser, at Bankinspektøren i Virkeligheden benægter dette; i hans Erklæring forekommer der Udtalelser, hvoraf man kunde slutte, at han er ganske overbevist om, at der intet kan indtjenes af nogen Betydning, og samtidig tilraader han Fortsættelsen. Men i den høje Rigsdag synes jeg, man skal være klar over, hvad det er, man foretager sig, og jeg har den Tro, det skal jeg ikke nægte, at ved det, vi nu foretager, naar ingen stemmer imod dette Forslag og kun nogle faa undlader at stemme, faar vi en Afgørelse, som ingenlunde er endelig, og som ikke nemt i kort Tid vil kunne afløses af en bedre.

Schovelin: Naar jeg tager Ordet ved denne Lejlighed, er det ingenlunde for at udtrykke nogen Uenighed med mit Partis ærede Ordfører — jeg er i alt væsentligt enig med, hvad han fremførte for Præmissernes Vedkommende, og fuldkommen enig i hans Konklusion —, men jeg vil have Lov til at minde om, hvorledes min Stilling var, da vi her i Tinget den 5. Februar 1923 vedtog den nuværende Garantiorde. Efter at have omtalt, at det ved den daværende Regerings Fejlgreb var blevet nødvendigt at komme til Rigsdagen for tredje Gang, fortsatte jeg: „Jeg forudser, at der maa komme en fjerde og femte Gang. — vi er sikkert ikke til Ende med denne Sag.“ Og senere hen i Talen sagde jeg: „Jeg